

ENYÉM VAGY,

babácska!

PRETTY

Csinos játék babák 3.

New

DOLL

csinos új babácska

*Prózás
Könyvek*

KER DUKEY & K WEBSTER

KER DUKEY, K WEBSTER

PRETTY

Csinos játék babák 3.

New

DOLL

csinos új babácska

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

PROLÓGUS

~ új' ~

Benny

FESZÜL A BŐR A JOBB VÁLLAMON, KORLÁTOZ A MOZGÁSBAN. A fantomfájdalom ott lebeg a múltbéli sebek fölött, miközben lehajolok kitépni egy fűszálat. Ugyanabban a testhelyzetben kuporgok immár négy órája.

A régi otthonomtól – otthonunktól – néhány méternyire időzőm: figyelek, várok, vágyakozom.

Letekerem a vizespalack kupakját, felhajtom belőle a folyadékot, a maradékot pedig ráöntöm a fejemre, és élvezem az enyhülést, amit nyújt ebben a hőségben.

Könyörtelenül süt a nap, eszembe juttatja azt a napot, amikor először megláttam a mocskos kis babácskámat. Olyan fiatal volt, üde arcú, tökéletes!

Szép kis babácska.

Amikor épp a megfelelő szögből csillant meg a napfény a ve-rejtek-től nedves fürtjein, úgy festett a haja, mintha aranszínben

játszana. Nyári ruhája úgy rátapadt az apró testére, mintha csak a bőre lett volna, kiemelve a tökéletes kis alakját.

És ott volt a húga...

Tönkrement babácska.

Végighúzta a pici kezét a műalkotásaimon, és visszhangzott a nyöge a forró levegőben, ahogy magához szorította az egyik kedvenc babámat, belekapaszkodott a tökéletes porcelánba.

– Szép baba a szép babának – szólaltam meg akkor lágyan.

Egyszerre pillantottak fel rám, amitől a torkomban dobogott a szívem.

Bumm.

Bumm.

Bumm.

A baba már feledésbe merült, mert mindketten engem fürkésztek, ahogy levigyorogtam rájuk.

– Nincs elég pénze a babára – vetette oda a tökéletes kis babácskám résnyire szűkült szemmel, ám a kipirult arca elárulta. Rögtön tudta, kihez tartozik, és én is tudtam, hogy ő az enyém.

Milyen könnyű volt megszerezni, amit akartam, és milyen könnyen tönkretett minket néhány év múlva!

Olyan sokat változott azóta. Túl gyorsan teltek el az esztendőök. Nem tölthettem vele elég időt.

Az emlékkép szertefoszlik, miközben felszáll egy madárraj a ház romjai mögötti fáról. Azzal a türelemmel várakozom itt, amit az évek során hagytam magamban kifejlődni. Messzire jutottam az éjszaka óta, amikor végzett velem.

Még csak el sem takarította az árulása nyomait. El sem jöttek megkeresni a maradványaimat.

Csak itt hagyott meghalni, és azt hitte, hogy ennyi.

Kurva nagyot tévedett. Mindketten tévedtek.
Amatőrök.

HÁROM ÉVVEL KORÁBBAN

– Mit csinálsz? – kérdezem homlokráncolva, miközben őt fürkészem. Dacosnak tűnik, van a tekintetében valami tisztaság, szinte már békesség. Ránk zárta az ajtót.

– Szembesítem magunkat azzal, amit tettünk – sziszegi. – Azért zárkóztunk be ide, hogy vezekeljünk.

Vezekelni? Mi a szar? Nem érti. Meg kellett ölnöm Macyt. Tönkrement. Túl labilis és veszélyes lett ahhoz, hogy a közelemben tartsam.

Őt is szerettem a magam módján. Miért nem érti meg?

Behunyom a szemem, és elkezdem csapkodni az arcomat az öklömmel, hogy elcsitítsam az ordítást az elmémben.

– De tönkrement. Nem tudtuk helyrehozni – préselem ki az összeszorított fogaim között.

– Rohadtul te vagy tönkremenve, Benny – morog vissza rám. – TELJESEN KIVAGY.

Megdermednek a csontjaim, a vérem pedig mintha cementként sűrűsödne össze az ereimben.

– Ne merj ilyet mondani!

Felszakad belőle a zokogás, és remeg a térde.

– Nálunk van az apád – veti oda könnyzápor közepette. – Évek óta erőszakolja a kislányokat, te meg csak úgy hagyta, hogy élje a perverz életét. Mindazok után, amit Bethanyvel tett – kiáltja, és vádlón felém bök az ujjával. Rámeredek az ítélkező kezére. Akár kést is tarthatna benne, olyan erő rejlik a szavai életben.

Bethany szent, ő pedig arra használta fel, hogy fájdalmat okozzon nekem, mert ő is fájdalommal küszködött, de majd megtanulja, hogy nincs szüksége Macyre. Itt vagyok neki én, és nekünk ez minden, ami kell. Együtt örökre elleszünk.

Apámnak megvolt a haszna, viszont rá sem volt szükségünk. Megöltem volna a kedvéért, ha ez lett volna az ára annak, hogy hazajöjjön, ám ehhez már túl késő. Változott a széljárás, a hullámok pedig túl hevesek ahhoz, hogy irányítsam őket.

– Hasznos volt – érvelek.

– Undorodom tőled – vágja hozzám, ám ez csak múló harag. Majd elmúlik.

– Nos, ez változni fog – csitítom, és teszek felé egy lépést.

– Nem – csattan fel. Feltartja a tenyerét, hogy megállítson. Most nincs rajta a bilincs, ami a csuklóját díszítette egykor.

– Ma este véget ér, mocskos kis babácska – figyelmeztetem.

– Igazad van – kapja fel a fejét egy durva kacaj kíséretében. – Véget ér.

Lehajolok, hogy elővegyem a fecskendőt a zoknimból.

– Mi a fene az? – int felé, ahogy felegyenesedem.

Hunyorogva nézek a pisztolyra a kezében, aztán a rácsok mögötti térre.

A srác eltűnt.

Nincs egyedül.

Hogy a francba árulhatott el?

– Nem egyedül jöttél? – kérdezem hitetlenkedve. Megszegi a szabályokat, márpedig tudja, hogy mi történik, ha megszegi a szabályokat.

– Soha többé nem leszek egyedül – jegyzi meg gúnyosan. – Dillon a részemmé vált. Ő az, akihez tartozom. Sohasem te voltál az, Benjamin.

Pff! *Hogy meri előttem kimondani a nevét?*

Hozzám tartozik. Ő az én babám. Az én babácskám!

Megfeszül az állkapcsom, mert a testem összes izma megfeszül az indulattól.

– Sohasem foglak kiengedni ebből a cellából – ígérem neki dorgálásképp. – Soha.

– Nálam van a pisztoly – mozdítja meg a kezét, benne a fegyverrel.

– Többé már nincs hatalmad fölöttem.

– Ha kieresztesz egy tárat, akkor is odamegyek, és beléd nyomom ezt – közlöm bujkáló mosollyal. – Mi együtt járunk. Az örökkévalóság elég lesz ahhoz, hogy rájöjj: engem szeretsz.

Megrándulnak a szeme körül az izmok, miközben fontolóra veszi a lehetőségeit.

Nincs opció! Összetartozunk, te is tudod!

Elindulok felé, de kibukik belőle valami, amitől megszédülök.

– Terhes vagyok.

Lehanyatlik a karom, hiszen a vallomása új távlatokat nyit meg előttem. Hangos durranás üti mega fülemet, és mintha lángoló tűz marna a vállamba, amitől hátratántorodom.

Bakker!

– A rohadt életbe! – mordulok fel. – Te kurvára meglőttél!

A tű koppan a padlón, ahogy az egyensúlyomat elveszítve az ágyra zuhanok.

– Baromi jól látod – ballag felém büszkén, hogy aztán a csizmájával összetiporja a tüst.

A kisbabám van benne – a mi kisbabánk.

– Terhes vagy? Csináltunk egy gyereket...?

Hideg bilincs kattan a csuklómon, én pedig csak nézem őt, kábult-ba esve a hírtől.

A másik kezemet is megbilincseli, a vállamban pedig tompa fájdalom lüktet, ahogy lenyom a földre.

Kisbabánk lesz.

A háta mögött kinyílik az ajtó, és az a büdös disznó Dillon lép be rajta. Hogy meri megzavarni a pillanatunkat?

Lassan fogom kinyírni, hogy minden egyes vágásnál érezze a haragomat.

Nem veszi el tőlünk ezt a pillanatot.

– A kisbabánk – mormolom a gyönyörű babámra felnézve.

Dillon megkerüli őt, és eltakarja előlem, miközben felemeli a tönkrement, halott babát az ágyról, aztán kísétál, hogy kettesben hagyjon bennünket, ahogy illik.

– A baba nem tőled van, Benny – veti oda nekem. – Az élet vége előtt nem lehet meghalni. Nem számít, hányféleképpen próbáltad megölni a lelkemet a szörnyűségeiddel, sohasem fog sikerülni. Pokolra való vagy. Lejárt az idő itt a földön. Ez a kisbaba maga az élet. Nincs benne semmi sem belőled.

Szóra nyílik a szám, de túl erős fájdalom rántja össze a zsigereimet, és megfoszt a hangomtól. Hazudik. Ezt nem gondolhatja komolyan.

Elindul kifelé a szobából – hátrálva, és rám fogja a fegyvert. Nincs szüksége a pisztolyra; egyébként is megölt a szavaival. Amint becsukódik és kulcsra záródik az ajtó, újra felbukkan Dillon, és rátapasztja a gusztustalan száját a babácskám fejére.

– Minden rendben – mondja a fazonnak. – Ura vagyok a helyzetnek.

*– Tudom – motyogja, mielőtt eloldalog, hogy kettesben hagyja őt az-
zal, akihez valójában tartozik.*

A babácskám tudja, hogy ki a mestere, és hogy a mi kisbabánk növekszik a méhében.

– Hazudsz – közlöm vele. Visszatért az erőm, így megrántom a hülye bilincset, amivel azt hiszi, hogy kordában tud tartani.

Butus kis babácska.

Nagy nehezen talpra állok, miközben bosszantó fájdalom sugárzik a vállamba a lyukból, amit ejtett rajtam. Rákényszerítem a testem a mozgásra, ő pedig lesújtó tekintettel néz le rám.

Játszmázik, ami nem tetszik.

– Engedj ki, baszki! – mordulok rá parancsolóan. – Most rögtön!

A kacaj, ami előtör belőle, a húgára emlékeztet. Örülten cseng, mint-ha kezdené elveszíteni a józan esztét. A pasas tönkreteszi. Megváltoztat. De észhez fog térni. Tudom.

– Nincs hatalmad. Itt hagylak megrohadni. Pont úgy, ahogy te tetted velünk. Remélem, hogy a kishúgom vérének szaga addig fog kísérteni, amíg éhen nem halsz.

Nem meri megtenni.

Megint megrántom a bilincset.

– Kurvára engedj ki! – indulok meg az ajtó felé, hogy nekivessem magam. Nem moccan, de tudtam, hogy nem fog. Ezek az ajtók áthatolhatatlanok. Úgy építettem meg őket, hogy biztosan odabent tartsák a babáimat.

– Azt mondtam, hogy engedj ki! – szólok rá újra.

– Te sem engedté ki soha – csuklik el a hangja. – Szia, Benny.

Azzal magamra hagy, de tudja, hogy elmegyek majd érte. Ezért nem ölt meg. A hadoválása ellenére – a méreg ellenére, amit Szarházi Nyomozó adott be neki, hogy másképp gondolja – szeret engem, és azt akarja, hogy elmenjek érte.

– Gyere vissza, mocskos babácska! – kiabálom, miközben szándékosan kifecamítom a hüvelykujjamat és leküzdöm magamról a bilincset.

Belemar a húsomba, véres nyomot hagy a kezemen, az égő érzés pedig csak szítja a dühömet.

Az a helyzet ezzel a szobával, hogy a húgáé volt, nem pedig az övé.

A tönkrement babácskám csak akkor kapott szobafogságot büntetés gyanánt, ha rossz babácska volt. Egyébként szabadon kószálhatott. Csak akkor vettem el a kulcsát, ha megbüntettem.

Az apró helyiséget secpert alatt átkutatva megtalálom a kis félszemű babát, aminek olló áll ki a törzséből.

A nyakában ott egy apró lánc, rajta a szoba kulcsával.

A tönkrement babácskám még holtában is hűséges, a mesterét szolgálja.

Odamegyek az ajtóhoz, kinyitom, elhúzom a reteszt és megdermedek. Hamu és égő fa szaga csapja meg az orromat, még hozzá olyan erővel, hogy a torkomat is marja. Felforrósodik a padló a talpam alatt, miközben narancsszínű lángok csapnak fel az egész ház mentén.

Tűz vesz körül, és elpusztít mindent, amit felépítettem.

Hogy tehettem? Ez az ő otthona is.

Azt hiszi, be vagyok zárva ide.

Meg akar ölni.

Nem. Nem tud. Nem fog.

A lángoló harag elnyeli a házat, és a bőrömet nyaldossa, ahogy átvekszem magam a dühöngő poklon a hívogatóan hűvös kinti levegő felé.

Üveg csörömpöl, és elgyötört fa nyikorog körülöttem mindenfelé.

A sűrű, halálos füst teljesen bekerít, miközben egy ablak felé rohannok, hogy áttörjek rajta.

A szilánkok belemarnak a sérült karomba, de szinte már alig érzem a fájdalmat. A szívfájdalmat. A mocskos kis babácskám miatti fájdalmat.

Ott fekszem a fűvön, és az égboltra meredek, ahogy a felszálló fekete füst éjszakát varázsol a nappalból – csupán néhány méternyire a pusztulástól, a maradványaitól annak, ami valaha az otthonom volt.

Véget vetett az életemnek.

A szép kis babácskám megölt engem.

Megrázom a fejem, hogy megszabaduljak az emlékképtől, és végignézek a pusztítás nyomain.

Ez az én sírom. Ahol kísérték, és ahová ő eljön. Nem számít, mivel győzködi magát, vagy a pasas mivel győzködi, ő az enyém, és mindig az enyém marad. A pecsét, amit a lelkén hagytam, idehívja.

Ide fog jönni. Tudom.

Tavaly visszatért, és láttam – láttam, ahogy könnyek gyűlnek és hullnak, amit természetellenes, nevetésbe fúló zokogás követett. Megrázta a fejét, aztán a füle mögé simította a haját, miközben közölte a tájjal, hogy ő szabad.

Rávettem magam, hogy ne vigyem vissza oda, ahol soha többé nem találják meg.

Olyan sokat változott, hogy szinte olyan volt, mintha egy idegent néznék. A késztetés viszont... Belém hasított a hirtelen birtokvágy, hogy visszavegyem, ami az enyém. De nem volt egyedül. A kendőszerű valamiben a mellkasára kötött csecsemő ott tartott az árnyékban megdermedve.

Aztán az a köcsög is megjelent, elvette tőle a gyereket, és odarakta a száját, ahol az enyémnek kellett volna lennie. Hozzáért a kreol bőrhöz, amit túl sok napfény ért, pedig nem az övé volt, hogy megfogja. Valamit belesuttogott a fülébe, és olyan mosolyt csalt elő vele, amelyet csak nekem lett volna szabad.

Csessze meg! Az övé lehet az összes mosolya.

Majd enyémekek lesznek a könnyei, a nyögései, a könyörgése és a fájdalma.

Gyöngyözik a fejbőröm a milliméteresre nyírt hajam alatt, a fa ágai csak kevéske enyhülést adnak a déli hőségben. A szakállam egy kicsit jobban megnőtt, mint ahogy általában hordtam, de a nőknek mintha tetszene az arcszőrzet. Mágnesként vonzza a szórakozni vágyó ribancokat. Azokat a nőket is vonzza, akik a durvább fajta szexet szeretik. A fájdalomért könyörgő kurvák csak feldühítenek, hogy megtegyem velük.

A szexnek levezetésnek kellene lennie, de csak kiszabadulásért ordít tőle a bennem lakozó bestia.

Nem tudom nélküle kiereszteni a gőzt.

A ribancok nem méltók rá. Nem adnak kielégülést. Egyik sem az *én* babám.

A csinos kis babácskám.

A régi házam – az otthonunk – fekete, rothadó maradványai mint-ha gúnyolódnának velem, ahogy lassan és gyötrelmesen telik az idő.

A telek érintetlen.

Zabolátlan, vad növények borították egészen mostanáig.

Régi emlékek öntik el az agyamat, és könyörögnek, hogy gyökeret verhessenek, aztán rabságban tartsanak itt.

Szellemek kísértenek, amikor visszajövök ide. Még mindig lát-szik a sárga szalag némelyik túlbujánzott bokron, ahol a rendőrség a telek minden szegletét felásta, hogy elvigyék, ami nem az övék.

Felbolygatták a múltat.

Az apám gondolata tör utat magának a fejemben. Az árulásai. Utálom, hogy nem kerülhetek a közelébe, hogy véget vessek a kibaszott nyomorult létezésének.

Hallottam, hogy brutális a börtön egy zsarunak, de kinek a mércéje szerint?

Rosszabb módokat is tudnék neki a szenvedésre.

Megérdemli, hogy szenvedjen – hogy abban a pokolban éljen, amit teremtet.

Egy autó távoli motorhangjának rezgése érződik a légkörben.

Megmozdul körülöttem a levegő, szinte üdvözölve az érzést, amit az ő látványa vált ki belőlem. Felkiált a lelkem; könyörög neki, hogy beszéljen hozzám. Hallanom kell őt, éreznem kell őt, benne kell lennem.

Újra békére kell lelnem – arra a békére, amit ő hozott el nekem, amikor nem menekült, nem árult el, és rohadtul nem nyírt ki.

Az életem utána egy merő felébredés. Az, hogy rátaláltam Tannerre, mindent megváltoztatott a számomra, de attól még a jelenléte, vagyis a hiánya mindennap ott ólálkodik a gondolataimban.

HÁROM ÉVVEL KORÁBBAN

Apám mindig gondoskodott róla, hogy felkészüljek, mire eljön az ideje annak, hogy változtassak – az ideje annak, hogy lelépjek. Következményekkel és kockázattal járt annak lenni, aki vagyok.

A fűből felkelve tiltakozik a bőröm, ráfeszül a térdemre. Kivagyok, segítségre van szükségem.

Bosszant, hogy segítséget kérjek, de éppen most omlott össze a szemem láttára az életem – szó szerint.

Az apám kompromittáló helyzetbe került, tehát ha odamegyek, akkor hozzá hasonló bilincsben köthetek ki, viszont ez olyan kockázat, amit kénytelen leszek vállalni. Nincs más hely, ahová mehetnék.

Apámnak semmi oka nem volt rá, hogy kincset adjon a kezükbe, márpedig apám szerint ez az ember pontosan az.

Gyalog megteszek néhány kilométert nyugat felé onnan, ahol a régi házunk állt, és bemegyek a bozótosba a „B” betűvel megjelölt fához. Végre megtalálom a követ ugyanolyan kis vésett jelzéssel, és lehajolok, hogy kiássam a földből. A hűvös levegő szinte csípi a fedetlen, gyulladt húst a karomon és a vállamon. A lött seb semmi ahhoz a szaghoz képest, amikor az ember érzi, hogy megsül a saját bőre. Akaratlanul reszket a testem, a tekintetem pedig elhomályosul ásás közben. Megreped a körmöm, ahogy a száraz földet kaparom.

Sóhajt csal az ajkaimra a megkönnyebbülés, amikor az ujjbegyeim egy sporttáska bőrfogantyújához érnek. Kirántom a földből, és levegőért kapkodva összeesem.

Vízre van szükségem.

Összegyűjtöm az erőmet, hogy felüljek, aztán kihúzom a cipzárt, és belenézek a táskába. Több ezer dollárnyi bankjegy néz vissza rám, kötegekbe rendezve.

Harmincezer nem lesz elég hosszú távon, de kezdetnek megteszi.

A tetején heverő kártyától libabőrös leszek.

Nem vagyok hozzászokva, hogy szükségem legyen másokra, vagy muszáj legyen rájuk hagyatkoynom, ám változnak az idők. A változást a mocskos kis babáskám kényszerítette ki.

A feltöltőkártyás telefonban már ott az elmentett szám, a kártyán pedig csak ennyi áll: TANNER.

Egyik kezem a hívás gombon, a másikkal pedig a füvet markolom úgy, hogy a beszakadt körmöm a tenyerembe vágjon.

Kicsöng.

Kicsöng.

Kicsöng.

– Mondaná a nevet? – kéri egy női hang.

– Tanner – válaszolom rekedten. A sérülések megviselik a testemet.

– Kérem, tartsa.

Kicseszett zenét hallok a vonalban.

Mi a franc?

I stand alone – duruzsolja egy hang, gitárkísérettel. Vagyis „egyedül állok”. Milyen ironikus!

Elnémul a zene, és egy férfihang szól bele a telefonba.

– Hol vagy?

Mély és nyugodt a hangja. Úgy beszél, mintha csak egy hétköznapi baráti csevej lenne.

– Küldök érted egy kocsit, de tudnom kell, hol vagy.

– Két-három mérföldre a házunktól...

Leteszi, mielőtt megadhatnám neki a címet.

Nem tetszik, de gyengülök, és az éjszaka sötétje megfoszt a tudatomtól.

Éber álmok között sodródom, miközben hangok üzik el a testemet körülvevő lángokat.

Vízcseppek szabadítanak ki az alvás fogságából.

Csöpp.

Csöpp.

Csöpp.

Kipattan a szemem, és előrelelendülök. Víz hullámszik és loccsan körülöttem.

Egy kádban vagyok.

– Nyugodj meg! – parancsol rám egy hang. Ugyanaz a hang, mint a telefonban.

Tekintély zendül a hangjában, és azon kapom magam, hogy megtorpanva felmérem az új környezetem. Sötét csempék burkolják a falat egészen a mennyezetig. Hatalmas tükör uralja a teret. Meztelenül ülök egy óriási sarokkádban. A víz zavaros és hideg.

Az előttem álló férfinak emelem a tekintetemet, aki engem fürkészk.

Magas, öltöny és nyakkendő van rajta. Puccos köcsög.

Egy istenverte randira akar vinni?

Mi a fene?

Ki ez a fazon?

Fájdalom sugárzik az egész hátamba, alig kapok tőle levegőt.

A férfi, Tanner, továbbra is csak néz.

Sötét és dús a haja, se nem hosszú, se nem rövid, és hátrafésülte az arcából. Olyan színű a szeme, mint a lángok, amik közül az előbb menekültem meg.

Telt ajka félmosolyra húzódik.

– Szerintem mi még sohasem találkoztunk – közli, mintha tudná, ki és mi vagyok. – Jövök az apádnak jó néhány szívességgel.

Alig látható biccentéssel bámul. Még nem tudja, hogy az apám nem tudja tovább biztosítani azokat a „szívességeket”. Onnan nem, ahol most van.

Vajon akkor nem segítene nekem, ha tudná?

Bakker, nem számít. Nemsokára eltűnök, és megtalálom a magam útját, ahogy mindig is tettem.

– A doktornő bármelyik pillanatban visszaérhet – biztat. – Ő majd bekötozi a sebeidet. A történyt már eltávolította a válladból, és minden tőle telhetőt megtett, hogy megakadályozza a hegeseledést, de attól tartok, elkerülhetetlen, hogy maradjon valami nyoma. Remélem, nem vagy hiú ember.

Lejebb rebbenek a szempillái, ahogy oldalra biccenti a fejét. Kíváncsi, borostyánszínű szempár néz velem farkasszemet.

– Miért bámulsz engem? – mordulok rá. Meztelenebbnek érzem magam, mint valaha, aminek semmi köze a testi pőreséghez.

Nem úgy fixíroz, mintha dugni akarna velem. Valami más van a tekintetében... Talán csodálkozás? Egyik lábáról a másikra áll, aztán leül a kád szélére, és belemártja a kezét a vízbe, hogy átengedje az ujjai között.

– Csodállak. Nagyon különleges vagy, és alig várom, hogy segíts nekem kihozni magadból a legjobbat. Többé már nem vagy egyedül – mondja olyan bizonyossággal, amihez nem vagyok hozzászokva. – Jó barátok leszünk, Benny.

Egy autó motorjának hangja hasít a levegőbe, amitől összeszorul a szívem, és visszaránt a jelenbe.

Amikor megáll, látom, hogy Dillon szarláda tragacsa az. Lejebb húzódva nekilapulok a fa törzsének, ami eltakar. A régi hegek szinte ordítva tiltakoznak, én pedig hagyom, hogy a fájdalom idehorgonyozzon a pillanathoz.

A sebhelyeim állandóan emlékeztetnek a mocskos kis babácskámra meg az árulására.

Egy új ember születésének nyomai, aki abból a tűzből lépett elő, amiben ő ott hagyott engem.

Megrándul a kezem a hirtelen jött késztetéstől, hogy gyilkoljak: őt, a pasast, magamat. De sohasem teszem meg, és nem tudom megmondani, miért. Évek teltek el azóta, hogy az enyém volt, a hiánya pedig olyan magányossá teszi, hogy az űrt senki más nem töltheti be.

Hozzám tartozik.

Mindig is hozzám fog tartozni.

Nem győzöm eleget látni, követni, figyelni. El kell merülnöm ebben a pillanatban, mindent belevésni az emlékezetembe későbbre – emlékeztetni magamat arra, hogy ő már nem az a mocskos kis babácska, akit a saját kezemmel formáltam.

Tönkretették... *Ez* a pasas tette tönkre.

Kinyílik az anyósülés melletti ajtó, és farmernadrágba bújtatott lábak lépnek ki – azé a lányé, akit ismertem egykor. Lehajolva beszél valamit az ablakon, de nem hallom, mit mond. Csak valami motyogásféle, nincs értelme. Meglibben a haja a határozott léptektől, amikkel beletrappol a sűrű bozótosba, hogy átküzdje magát a célja felé.

Neki egy feledésbe merült temető ez a hely, nekem viszont az otthonom. Nekem. *Nekünk.*

Düh fortyog bennem a felszín alatt, versenyre kel a vágyódással, a keserűséggel és a csalódottsággal.

Megáll, és hullámszik a mellkasa. A dudorodó hasa, ami újabb élettel van tele – nem tőlem –, szinte gúnyolódik velem.

Egy gyors mozdulattal itt és most véget vethetnék az egésznek. Kiolthatnám az életét, aztán a sajátomat is. Milyen tökéletes „*kapd be*” lenne annak a pöcsfejnek, aki azt hiszi, hogy rég eltűntem!

A babácskám új verziója viszont számomra is változást hozott.

Már nem vagyok ugyanaz az ember, mint régen.

Nem cselekszem irracionálisan. Minden lépést átgondolok.

Megcsillan a napfény az új vörös tincsein.

Utálom.

Nem kellene festenie a haját. Természetellenes és olcsó hatást kelt. Szélesebb a csipője, teltebb az alakja. Az anyaság megváltoztatta a

testét – ez a pasas annyira megváltoztatta az én tökéletes babácskám! Kurvára gyűlölöm azt a szarházi disznót. Lenyúznám a bőrt a testéről, hogy magamra húzzam, miközben visszakefélem magam a helyemre.

A babácskám hangos sóhaja megüti a fületem, és borzongás fut tőle végig a gerincemen. Tekintete az egykori életünk elszenesedett maradványain pihen, az enyém viszont rajta, egy kis bozótosból a hátsó kertben, egy elég messzi fa alól. Nem vehet észre, hacsak nem keres szándékosan.

Pillantásom a látóterén kívül eső kocsira vándorol.

Az a faszfej Dillon kiszállt, fülén a telefonjával. Milyen egyszerű lenne meglepetésszerűen lecsapni rá, mögé osonni, elvágni a torkát, és vörösrre festeni vele az aszfaltot!

Igazi vörösbe boríthatnám a babám haját – vérvörösbe.

A farkam megrándul és megkeményedik a gondolattól.

A lehúzódo hátsó ablak magára vonja a figyelmem, ismét borzongás fut tőle végig a gerincemen. Apró ujjak jelennek meg, zakatol a szívem.

Bumm.

Bumm.

Bumm.

Egy gyerek ujjai. Megragadom a babát az ajándékból, amit itt szeretnék hagyni a mocskos babácskámnak. Annyira látnom kell a gyereket, hogy beleszédülök.

Úgy mozgok a túlbujánczott fűben meglapulva, akár egy halálos mérgű kigyó. A hülye állítólagos nyomozó jó nyolclépésnyivel odébb ment, és fel-alá járkálva rázza a fejét. Arról hadovál valakinek, hogy az illető nem végzi jól a munkáját. Holott ő a nem jól elvégzett munka királya.

Összeszorul a gyomrom a hátsó ablak felé közeledve. Figyelek arra, hogy Dillon milyen távol van, és mennyire lát rá a kocsi.

Ártatlan mosoly ragyog rám az ablakrés mögül.

Kissé zöldben játszó barna szemek bámulnak vissza rám olyan hosszú pillákkal, akár a szitakötő szárnyai.

– Iszój? – gügyögi, és felém tart egy üveget, mellbimbószerű valamivel a végén.

– Pont úgy nézel ki, mint az anyukád – mormolom lenyűgözve. Vihogva felém nyújtja a karjait.

Simán elvihetném. Vajon milyen messzire jutnék?

Micsoda büntetés lenne a mocskos babácskámnak!

Helyette átadom az ajándékomat és elpárolgok, amíg még másra figyelek. Visszavonulok az árnyékba, és hagyom, hogy a zakatoló szívem szétpumpálja az adrenalint a zsigereimben. A mocskos babácskám szája mosolyra húzódik, de mégis leolvad róla, ahogy körül néz. Láthatóan megborzong, aztán dudaszó hasít a levegőbe, mire oda fordul. Elindul, aztán kocsiajtó csapódását hallom.

Még erősebben markolom a táskámból elővett kést.

Várok. Várakozom.

Felcsendül a dal a levegőben, én pedig dúdolom, miközben a baba énekel.

Miss Pollynak beteg lett a babácskája, hajjajaj,

Hívta hát az orvost, hogy jöjjön gyorsan, hajjajaj.

Az orvos megjelent a táskájával, hajjajaj,

És olyan hangosan kopogott, hogy ajjajaj.

Fejcsóválva nézett rá a babácskára, hajjajaj:

„Miss Polly, dugja szegényt gyorsan az ágyba, hajjajaj!”

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

*Írt fel neki orvosságot, hogy meggyógyuljon majd, majd, majd.
„Reggel visszajövök megvizsgálni majd, majd, majd!”*

Izzad a kést markoló tenyerem. Olyan szorosan fogom, hogy a részemmé vált. A kocsi motorja köhög egyet, aztán felbődülve távolodni kezd. Nem fordulnak vissza. Nem gondolják, hogy én voltam.

Hogy is származhatna tőlem az ajándék?

Én már nem létezem többé.

Halk nyögés hallatszik alólam, és haj terül szét a csizmám felső részén.

Elkerekedett, pánikba esett szempár bámul fel rám, jobbra-balra mozgó fejjel: nem, nem, nem.

De, de, de.

Lenyúlok, hogy a másik kezemmel megragadjam az igénytelen haját, és erőfeszítés nélkül felemeljem a kitekeredett pózból. Tovább maradt kiütve, mint hittem. Egyáltalán nem való arra, hogy a babácskám legyen: goromba a szája és tág a puncija.

Beszívom a levegőt az orromon, és hagyom, hogy eluralkodjon rajtam a nagy pillanat ereje, majd belemártom a kést a mellkasába. Úgy csusszan bele, mint egy kemény steakbe, ami inkább még nyers. A szájszelek mögött sikoltozva vonaglik előre-hátra, szorosan hátra-kötözött kézzel. A második szúrás, aztán a harmadik inkább már egyfajta remegést vált ki belőle, egyre kevésbé küszködik.

A filigrán testét meglovagolva lehajolok, szinte hozzáér az orrom az ajkához. A félelemnek összetéveszthetetlen illata van, és amikor ilyen közel a halál, látszik a szemükben. Gyönyörű velük lenni az élet és a halál határán: érezni, ahogy összerándul a testük az utolsó lélegzetért erőlködve, amit a lelkükkel együtt lehelnek ki.